

Cum să ai o călătorie fericită?

„Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru.”
(Ezra 8.31)

Călătorim mult în viața aceasta. Uneori singuri, alteori cu cei apropiați, uneori confortabil, alteori cu multă osteneală. Uneori spre locuri unde ne așteaptă cei dragi, alteori spre locuri unde ne așteaptă doctori sau asistenți sociali. Uneori mergem acasă, alteori plecăm de acasă.

În primul rând, **fericirea unei călătorii depinde de drumul pe care mergi.** Esau a mers pe drumurile pe care a pierdut binecuvântarea. Samson a mers pe drumurile pe care a pierdut puterea.

Sunt drumuri pe care, dacă mergi, întâlnești fericirea (vameșul la Templu) și, de asemenea, sunt drumuri pe care, dacă le ocolești, păstrezi fericirea: „*ferice de omul care nu se duce la șfatul celor răi...*” (Psalmul 1:1).

Sunt drumuri pe care îți pierzi sfințenia (Dina – Geneza 34:1) și sunt drumuri pe care îți păstrezi sfințenia (Isaia 35:8). Sunt drumuri pe care trebuie să mergi încet pentru a fi fericit (Hagai 1:5) și sunt drumuri pe care trebuie să fugi cât poți de repede pentru a-ți păstra fericirea, cum a fugit Iosif din calea nevestei lui Potifar.

În al doilea rând, **fericirea unei călătorii depinde de persoana cu care mergi în călătorie.** Compania unei persoane deosebite poate face drumul cu gropi să fie ușor, dar, în același timp, compania unei persoane dificile poate face autostrada să pară că e drum de țară...

Cei mai fericiți oameni sunt cei care umblă cu Dumnezeu. Enoh nu s-a plictisit să umble cu Dumnezeu 300 de ani, iar tânărul bogat nu a rezistat cu Isus mai mult de o oră... Același Dumnezeu, pus în fața unor persoane cu abordări diferite.

Unii se plimbă cu Dumnezeu o zi pe săptămână, alții umblă cu Dumnezeu în toate zilele din săptămână.

Unii ar dori ca Dumnezeu să-i însoțească pe drumurile lor, uitând că atunci când umblăm cu Dumnezeu, El alege drumul, nu noi. Când alegem noi drumul, la fel ca și Iona, ajungem „sub nivelul mării”. Când alege Dumnezeu drumul pentru noi, putem umbla cu El pe apă și valurile să nu ne doboare, întrucât avem lângă noi o mână care stă întinsă. Apropo, Dumnezeu nu ne scapă de valuri, ci din valuri...

Când umbli cu Dumnezeu, temperatura din cuptor e reglată de El, leii din groapă nu mușcă, valurile potopului nu pătrund în corabie, întrucât cel mai mare Tâmplar știe să construiască uși prin care să nu intre apa, nici măcar prin gaura cheii...

De menționat că Isus a întâlnit mulți oameni, dar cu puțini a umblat. Dumnezeu umblă doar cu cei care vor să trăiască departe de păcat și să lase totul pentru El.

În al treilea rând, **fericirea unei călătorii depinde de prețul pe care vrei să-l plătești.** Despre Iona, spune Biblia că a plătit prețul călătoriei. Ar fi fost fericit dacă ar fi ales drumul lui Dumnezeu în loc să fugă departe de fața lui Dumnezeu...

Orice călătorie are un preț. Nu poți cu 1 litru de motorină să mergi 1000 de kilometri. Nu poți să ai călătorie „all inclusive” cu 10 lei.

Spiritual vorbind, prețul nu se referă la euro sau dolari. Sunt prețuri mai grele de plătit. E prețul iertării. E prețul iubirii necondiționate. E prețul păcii, chiar dacă ieși pe pierdere. E prețul răbdării.

Ce păcat că unii părăsesc drumul spre cer, deoarece nu pot plăti prețul lepădării de sine. Sau prețul smereniei. Sau prețul de a fi batjocorit pentru Numele Domnului Isus.

Și, nu în ultimul rând, **fericirea unei călătorii depinde și de proviziile pe care ți le iei pe drum.** Dacă ai provizii proaspete și mâncăruri potrivite călătoriei pe care o faci, ai toate șansele să nu faci o toxinfecție alimentară.

Pe drumul spre cer sunt câteva mâncăruri interzise. Nu avem voie să mâncăm ciorba lui Esau, pentru că ne pierdem binecuvântarea. Nu avem voie să „mâncăm” pe cel lipsit (Amos 8:4) sau să „mâncăm” casele văduvelor (Matei 23:14). De asemenea, Biblia ne condamnă când, la meniu, în loc să ne mâncăm mâncarea din farfurie, „mâncăm” anumite familii, prin certuri și prin vorbe grele (Galateni 5:15).

Dacă ne dorim o călătorie fericită, să nu uităm de Masa Domnului. Să nu uităm că destinația finală și puterea noastră de viață pentru a ajunge acolo depinde de o bucațică de azimă și de

Anotimpuri

S-a auzit ceva, ca un oftat,
O cută pe cortina de tăcere,
Era tristețea frunzei în cădere,
Cu straiul ei de ruginiu pătat.

Deja e toamnă?- m-am trezit țipând,
Lăsați decorul vechi expus vederii,
Mai am de scris la poezia verii!
Dar frunzele cădeau pe rând, pe rând...

Prin noi curg clipe, ore, zile, ani,
Dar ne-mplănim în anotimpuri rostul,
Plătindu-i vieții, prin ce facem, costul,
Tot noi fiindu-i, însă, artizani.

Trăim cu viză de flotant aici,
Privind spre veșnicia ce ne-așteaptă,
Dar fiecare anotimp e-o treaptă
Urcată cu-mpliniri, mai mari, mai mici...

Știind că viața-i doar un episod
Ce se consumă-n scrijelirea gliei,
Privind spre anotimpul veșniciei
S-avem aici, în toamna vieții, rod!

SIMION FELIX MARȚIAN

un strop din Sângele de pe Calvar (Ps. 19:10).
Să luăm și mierea din fagure și pâinea și
vinul înțelepciunii: „*Veniți de mâncați din
pâinea mea și beți din vinul pe care l-am
amestecat!*” (Proverbele 9:5).

În drumul spre cer, să avem în vedere că
Dumnezeu are privirile îndreptate spre călă-
toria noastră: „*Și preotul le-a răspuns:
«Duceți-vă în pace; călătoria pe care o faceți
este sub privirea Domnului»*” (Jud. 18:6).

Pastor CRISTIAN BOARIU

